

„Siristaja” suhtleb GPSiga – uus moodne aarde lisavidin.

Eesti esimese aarde peitmine 10 aastat tagasi Helme kandis – GPSid olid veel kaartideta ja digikaamerad megapiksli-
sed, kuid aardeid leiti ja pilti sai teha.

Näidis-mitteleidmine

Teeme ka ühe näidisotsimise ära. Ennul on paar maiuspala kesklinnas välja vaadatud.

Lähene GPSi, kahe telefoni ja aardekirjeldusega. Vihjest ei saa esialgu midagi aru, aga koordinaatidel lööb selgeks. Tuhnime oletatavates aukudes, ei midagi. Enn on ise seda aaret kunagi leidnud, aga ei mäleta (või ei taha mäletada), kus see oli. Lund on palju, kahtlustame, et äkki on vihjele sarnane peidukoht lume all peidus. Aitab kõne sõbrale, mis küll aardeleidjast kuigi kangelaslikku muljet ei jäta, aga mõistus on otsas. Sõber pakub, et koht on õige, aga aare kadunud. Selle peale ei maksa meelt heita, sest läheduses on ju aardeid veel.

Ka järgmine aare on Emajõe ääres, peidetud Eesti tuntuima soomlasest geopeituri Atrivso-lapi poolt. Siin on peamurdmist, arvutamist ja natuke ka geograafia-alast mõtlemist – vihje on nii ebamäärane, et võib arvata mida tahes. Jõuame lõpuks siiski vihjepunktini, kust tuleb kätte võtta õige suund ja siis 56 meetrit edasi astuma hakata. Laiskusest ei hakka me meetreid GPSiga mõõtma ja sammume õiges suunas. Ilmselge peidukoht paistab. Aardekonteiner on aga väga kavalalt ära peidetud, nii et seda esialgu kohe üldse ei märka, kuigi koht on Tartu linnas nii

MÄNG GPSIGA

Mis on geopeitus?

- See on mäng, mille käigus peidetakse ära aare, antakse selle koordinaadid vastava veebilehe kaudu teada ning igaüks, kellel kasutada GPS või kaart, võib seda jahtima asuda. Aare leitud, võib selles sisalduvast midagi kaasa võtta (jättes omalt poolt midagi asemele), teha märkus logiraamatusse ning jätta see samamoodi peidetuna teistele leidmiseks.
- Esimese aarde peitis Dave Ulmer Portlandis Oregonis 3. mail 2000.
- Eestis sai esimene aare peidetud 10. veebruaril 2001 Valgamaale Helmesse (HE-aare). Nädal hiljem see leiti. Aare on alles veel praegugi.
- Aardeid võib olla erinevaid. Kõigest lähemalt www.geopeitus.ee.

avalik kui veel üldse olla saab. Leidjad ja peitja on soovitanud logima minna mõnel vaikselt ööl, kui rahvast vähem. Meiegi jätame südapäeval logimata, et mitte aaret reeta.

Milline on aga Eesti raskeim aare? Enn pakub, et mõni allveeaare. Näiteks Kolga lahe ääres endises allveelaevade baasis oli peidetud aare vee alla Moskvitši pagasnikusse. Viimasel ajal aga huvitavad kogenud geopeitureid mõistatusaarded. Näiteks on olemas aardeid, millel vaid nimi – ei koordinaate, ei vihjeid. Ja muudkui leitakse. Vaadake näiteks aaret nimega Tühi.

2004. aastal sai geopeitus uue, andmebaasiga veebi, enne käis kõik läbi e-posti ja logiteateid pandi käsitsi üles. Mängijaid sai aga palju ja Pärnu IT-ettevõtja **Andi Lõhmus** tegi moodsama veebi. Siis oli ka kasutajaid juba piisavalt tekkinud, et foorumis tuliseid vaidlusi algatada ja kogenud geopeitur **Märt Maipuu** asus veebifiltri, et reegleid austataks ja liiga palju üksteisele liiga ei tehtaks.

Kui oleme aardejahilt end Tartu kohvikus maha istutanud, ütleb Enn, et Eesti võib *geocaching*’u maailmakaardil päris edukas olla, sest juba algusaegadel saime üheks tihedamini aaretega kaetud riigiks. Nüüd on peidetud üle 1200 aarde. „160 meetri reegel tähendab, et ei tohi peita teisest aarest lähemale kui 160 meetrit,” tutvustab Enn nõudeid, mis aitavad ära hoida mõne eriti populaarse koha aaretega ülekuhjamist. Eesti kaart on aga juba peaaegu ühtlaselt aardekarpidega kaetud.

KAIDO EINAMA